

തല

ഭാഗം

"ကြာဖြူ "

အချိန်ကား ည ၁၂ ဝန်းကျင်ခန့်။ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေသော ညတစ်ညတွင် ကြောက်မမန်းလိလိ အော်သံနှင့် အတူ ဆူညံသွားသည်။ တစ်ခဏ အကြာ တိတ်ဆိတ်နေသော နေရာ တစ်နေရာမှ ဒေါက်ဖိနပ် သံ တစ်သံ ထူးခြားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဖြူရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် ခါးထိရှည်သော ဆံနွယ်များကို သပ်တင်ရင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက် အိမ်တစ်ခု၏ လှေကားသို့ ပျာယီးပျာယာ တက်ပြီး တံခါးကို အဆက် မပြတ် ခေါက်လိုက်သည်။

"အိမ်ရှင်တို့ "

"အိမ်ရှင်တို့ "

တံခါးခေါက်သံနှင့် အတူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကြောင့် လွင်ထူး မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကာ အိပ်ယာမှ ထလိုက်သည်။ ၂၄ နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေရသော မီးရထားဝန်ထမ်း တစ်ဦး ဖြစ်တာကြောင့် ဂျူတီနားသည့် အချိန် လာနှိုးသည့် ခရီးသည် များကို လွင်ထူး စိတ်မရှည်တတ်။ စာရေးမရှိသော တောဘူတာလေးတွင် တာဝန်ကျနေသာ လွင်ထူးဆီ ခရီးသည် များ လက်မှတ်ဖြတ်ရန် ရောက်လာတတ်သည်။ စိတ်ဆတ်သူပီပီ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ဘဲ အိပ်ချင်မှုူးတူးနဲ့ အော်ပစ်လိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲ ။ ဘာကိစ္စလဲ "

"ဟိုလေ ..."

တစ်ဖက်က အသံလေး တိတ်သွားကာ စကားရပ်သွားလျှင် လွင်ထူး မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်သည် ။ တော်တော်လှသည့် ကောင်မလေး။ မီးရောင်နှင့်မို့ လှနေသည် လားတော့ မပြောတတ်။ အသားဖြူဖြူ ခပ်သွယ်သွယ်၊ ရှည်လျားပြီး ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင် ရှည်ရှည်လေးတွေ၊ ဝင်းဖန့်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည့် မျက်နှာဝိုင်းလေးက ဆွဲဆောင်မှု ရှိလွန်းသည် ။

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ပြောလေ "

မေးလို့ သာ မေးနေပေမဲ့ လေသံက မသိမသာ ပျော့ပြောင်းလာသည် ။

"ညီမ လက်မှတ် ဖြတ်ချင်လို့ "

ဒီချိန် ရထားလက်မှတ် ရောင်းရန် တာဝန်ကျ ရုံပိုင် ဘူတာမှာ ရှိနေ၍ လက်မှတ်ဖြတ်ချင် ဘူတာသွားလေ ပြောလို့ ရပေမဲ့ စကားလုံးတွေက ထွက်မလာ။ သူမ မျက်လုံးတွေကိုသာ လွင်ထူး စိုက်ကြည့် နေမိသည် ။ လေတစ်ချက်အဝှေ့ သင်းပျံ့ ချိုအီသွားတဲ့ သူမရဲ့ ကိုယ်သင်း ရနံ့လေးကိုပဲ လွင်ထူး ရင်ခုန်မိ လေသလား။

"အစ်ကို"

"အေး ဘယ်သွားမှာ လဲ ညီမလေး "

"မန္တလေးကိုပါ အစ်ကို။ ညီမက နယ်ကို ခဏပြန်လာတာ။ မန္တလေးကို ပြန်ချင်လို့ "

"ဪ ... မနက်မှ တော့ မဖြတ်ဘူး ..."

"ဟိုလေ ... ညီမက ဇီးကုန်းကပါ။ ရထားရပ်တဲ့ အချိန် ခဏဆင်းရင်း ကျန်နေခဲ့တာ။ နောက်ရထားများ ရှိမလားလို့ အကူအညီ ရလို့ ရညား ..."

ပြောရင်း အသံလေး သိမ်ဝင်လာသော သူမအား သနားစိတ် ဖြစ်လာ မိသည် ။ ညကြီးအချိန်မတော် လက်မှတ်ဖြတ်ရန် သူ့ဆီ ရောက်လာ သော ကောင်မလေးအား ဇေဝဇေဝ ဖြစ်မိသော်လည်း မိန်းကလေး တစ် ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေသည် ကိုလည်း ကြည့်မနေနိုင်။ အသိ တစ် ယောက်ယောက်က လွှတ်လိုက်၍ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေမလား စဉ်း စားမရ။ တစ်ဆက်ထဲ ဘာမှ ဆက်မေး မနေတော့ပဲ ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လို က်သည် ။

"ဘူတာက အစ်ကို့ဆီ လွှတ်လိုက်လို့ လား ..."

" မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ညီမလေး ရုံးခန်းထဲဝင်တော့ ဘယ်သူမှ အ ရေး မလုပ်ကြလို့ ။ အကုန်လုံး အလုပ်ရှုပ် နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ နောက်ရ က် လက်မှတ်ကြို ဖြတ်မယ့် ခရီးသည် တစ်ယောက်ကို အစ်ကို့ဆီ လွှတ် နေတာ။ ရုံပိုင်လေးအိမ်က ဘူတာ အနောက်ဘက်က လိုင်းခန်းတွေမှာ ရှိတယ်တဲ့ ။ အခုနဲ့ ညီမလေး လိုင်းခန်းတွေဘက် လျှောက်ရင်း တွေ့တဲ့ အိမ် တံခါးခေါက်လိုက်တာ။ ကူညီပါ အစ်ကိုရယ် ..."

လွင်ထူး ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။ ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်ပြီး သူ မကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြစ်ကင်းစင် လွန်းသည့် မျက်နှာ လေး။ ကိုယ့်ညီမလေးသာ ဖြစ်လိုက် ပါတော့လား။

"ဟုတ်ပြီလေ။ အစ်ကို ဘူတာ လိုက်ပို့မယ်။ မနက်၃နာရီ ရထား တော့ ရှိသေးတယ် "

လွင်ထူး အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်လျှင် ...

"အစ်ကို ... ကန်တော့နော်။ ညီမ ဖိနပ်လေး ပြတ်သွားလို့ အဲဒါ အပ်ချိတ်လေး ဒါမှ မဟုတ် ကော်လေး ရှိမလားဟင်။ ညီမ လမ်းလျှောက်ရတာ အဆင်မပြေလို့ ပါ "

"ရှိတယ် ညီမလေး ..."

လွင်ထူး အိမ်ထဲ အမြန်ဝင်ကာ အပ်ချိတ်နဲ့ ကော်ဘူး ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်လျှင် သူမက ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်အရှည်လေး မ ကာဖိနပ်သိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်သည် ။ ဘုရားရေ။ ကောင်မလေး ခြေကျင်းဝတ်နဲ့ ခြေဖမိုးက ပြတ်လု ဆဲဆဲပါလား။ လွင်ထူး ခေါင်းတွေကြီးသွားသည် ။ အိပ်ချင်မူးတူးလဲ မဟုတ်တော့တာကြောင့် အမြင်ဝေဝါးခြင်းလဲ မဖြစ်နိုင်။ လွင်ထူး မျက်လုံးတွေကို သေချာ ပွတ်သတ်ပြီး ကြည့်လျှင် ဖိနပ်ပြတ်တဲ့ နေရာ အပ်ချိတ်လေးတွယ် ကော်လေးကပ်ပြီး ဖြူနေတဲ့ ခြေထောက်လေးလျှိုရင်း ပြီးနေတဲ့ သူမ မျက်နှာကို မြင်လျှင် ရင်တွေ အတိုင်းအဆမသိ ခုန်လာသည် ။ စောစောက ပြတ်လု ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည့် ခြေထောက်လဲ မဟုတ်တော့။ အိပ်ရေးပျက်တာ များ၍ လွင်ထူး အမြင်မှားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ လွင်ထူး အိမ်တံခါး သော့ခတ်ပြီး ကောင်မလေး ရှေ့ကနေ စကားတွေပြောရင်း ဘူတာဘက် ဆီ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည် ။ ကောင်မလေး နာမည်က ကြာဖြူ။ အသက်က ၂၀တဲ့ ။ ဇာတိက ဇီးကုန်းက ။ ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်လုပ် နေသည် ဆိုပဲ။ ဘူတာနှင့် လိုင်းခန်းက သိပ်မဝေးလွန်းလှ။ ၅မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရုံမျှဖြင့် ရောက်သည် ။ ဘူတာပေါ် ရောက်လျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကာ ဆူညံနေသော ခရီးသည် အချို့နှင့် ဝန်ထမ်းများကို တွေ့လျှင် လွင်ထူး ရုံးခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်သည် ။

